

Wälsignad

Othel församlingens predikare
när Juletidagen 1852.

Deti vårt kyrkliga hel-
ga Evangeliums talen
Evangelisternas och Apo-
stolornas Johannes och
det Andeliga ljuset
samt Vittnesdöden i ren-
den genom Trösta-
rens födelse. Han
talar för oss om ordet
samt om vår Gud. Detta
ord var icke något ord
samt Gud hade talat
icke heller var det ett
specifikt ord, utan det
Gud själv, samt hans
kallelse för oss, omkän-
det fanns i Johans
fjärde uppträdande som Kristus
Världsvinnare, samt

be kända christen-
 domens, men de voro
 i själwa verkligt hjälp-
 blaka kunniga,
 som försökte att för-
 klara Trälsarens
 Gudsamliga Natur
 de påstodo, att ordet
 var det samma som
 förnietat, och detta
 förnietat skulle vara
 någonting annat
 än Gud själv. men
 Iohannes visar, att
 Gud själv var ordet.
 och Gud och Guds vis-
 het är ett. Sedan
 visar han, att allting
 är skapat genom
 Guds ord, och med
 detta ord förklarar

han Guds son, som är
 Verdens Trälsare. Så
 leder os Guds Son aka-
 sa vår skapelse, och
 den som gifvit oss
 lifvet. Utan honom
 var lifvet d. v. s. han
 har lifvet. sig själv,
 och uppehåller äfven
 människans lif, men det
 är redan juare. så att
 förfä, från detta lif,
 människans lif. Det
 naturliga lifvet från
 oss vara människans
 lif, emedan det är
 medfö och innehåller
 någon upplysning.
 Utan det andeliga
 lifvet är människans
 lif, men det andeli-
 ga lifvet är emellan

mena fördömt äro
 det naturliga lifvet.
 Ännu har ingen fun-
 nat begripa eller förfä-
 brad lifvet är. Det
 är på af alldeles obe-
 gränsat, kunna men-
 niskor som lifva.
 Emellertid hafva
 alla människor
 den Tro, att det är
 Gud, som Allmähäls
 Människor, lif.
 Och denna Tro är
 ett bra om men-
 skan skulle på bes-
 hältas med sitt natu-
 liga lif, att man
 kunde fröna des-
 för inför Gud och

Människor, men
 de flesta människor
 förkanta sitt eget
 lif genom sitt egen-
 daktiga lifvande,
 de förkanta sitt
 jordiska lif, genom
 dryckenskap, stekt
 lättsja, och veridliga
 alufanger, så att
 det är för människor
 som inte dö. för-
 tid. Om nu det na-
 turliga lifvet är för-
 dömt för människor
 så rimligt, att vi
 inte kunna begripa
 hvad detta lifvet
 är, och huru vi
 kunna leva på

Verlden för är
 det Andeliga lifvet
 Andeliga Gimmes me-
 na förbalt för. Får
 nuflet, som icke
 kan begripas, hand
 det är, och kunnat
 det bestas. Men
 emellan Johannez
 säges, att lifvet
 är Munniskan
 lys, så menas han
 säkert det andeli-
 ga lifvet, som är
 ett lys, eller en
 som kan lysa oss
 lys; ty det andeli-
 ga lifvet är icke
 någon munniska
 men det andeliga

lifvet är icke blott
 en munniska utan
 apenbarligen en
 som endast är
 Andeliga Munniskan
 Munniskan; det andeli-
 ga lifvet är ett lys
 eller en som inlyst
 i nåder, ordning
 som endast är
 som kan lysa som
 kan exponit det an-
 deliga lifvet, en-
 nistgas; därför som
 kan den naturliga
 Munniskan. Men
 kan och apenbar-
 het om den sanna
 Christendomen.
 Huru uttälse, hur
 uti Christendomen
 bestas. Vidare

säger han, att ljus-
 et lyser i mörkret
 och mörkret haf-
 ver det icke begrip-
 nit. Här menar han
 med ljuset det ande-
 lya ljuset, som lyser
 i mörkret, men
 med mörkret me-
 nar han det ande-
 lya mörkret, som
 är okunnighet om
 Gud och andeliga
 ting, brist på kun-
 skap och den sunna
 och Christendomen
 väfande. Likaså
 den naturliga men-
 niskan icke kan
 begripa, hvad nåd

den sunna Christen-
 domens lif, så
 kan han icke begripa,
 hvad det är, för ett
 andeligt ljus, som skiner i
 mörkret. ty han
 ser väl, att det an-
 deliga ljuset lyser,
 men han icke begripa
 hvad det är, för ett
 ljus; han kan icke
 begripa, att det är
 ett ljus, som lyser
 hos tankt app, eller
 att det är ett ljus
 som Gud har tänkt
 app. Gammal var
 den vortytaste man
 i Rättvis, det blev
 fråga om Christen-

damen, men har
 visste inte, om den
 var af Gud, eller
 om den var af menn-
 niskas. Sake heller
 visste Gudarne om
 Jahnnes dānarens
 var af Gud, eller
 af Menniskas. Och
 allest, hvant
 Christendomens Gyn-
 nyttande, äro mer-
 kets Andas i sken-
 nighet om, hvad
 det är för ett Gyn-
 samliga mena,
 att Christendomen
 är en ängstlig rils
 förelse, som in-

gen förnuftig Menniska
 kan anse. Sam-
 ga vordens ^{här} va
 rätt, att vordens
 skulle vara mycket
 lycklige, om det
 Christna förmeriet
 inte hade fram-
 vordens. Andra
 hafva rätt att
 Jesus af Nazaret
 var ett dyggen-
 som ville lära
 Menniskans att
 afva dygdet och
 förnuftet. Andra
 hafva rätt, att
 Jesus af Nazaret
 var en bedragare
 som ville vilka
 vordens, och loka

Till sig den enfaldiga
 mängden. Andra
 hafva påstått att
 Christen hade ett
 flörre förstånd än
 andra människor,
 och att han så tes
 vidt han skulle för
 Guds Saker, men att
 han ändå inte var
 mer än en missför-
 stån. Han heter. Man för-
 ner således af ett
 Verldens omdöme
 om Trälfarenes Per-
 sons att verlden
 inte har förmått
 begripa, hvad han
 egentligen vill
 och menar. Derför

har Hans förmåsta
 lärjungar skrifvet i
 dagens Evangelium
 att Gudet skall i ver-
 den men märkligt
 kunde det inte begri-
 pa. Om verlden har
 följt så många an-
 dardens och Trälfaren
 hvad kan det bli
 Christen vänta af
 Verlden ett bättre
 omdöme. Håfraga
 de kallat mästa-
 ren Beelzebub, hvad
 skulle de kalla hans
 lärjungar? Christens
 men gör han. Alla
 tider varit förhatligt
 märks för oss
 som sådana för
 Barnadagen

varit nare, att
 besöka i första mör-
 teret, måtte dels
 frukta för gäset
 dels att han gäset.
 Men de som vilja
 i mörket hafva
 mycket till att
 se, hvad de i gäset
 haende föreläsa
 sig. Ehuru mör-
 ket, Andas gån-
 Mönstren, genn-
 gar, hafva de likväl
 fått se på äga-
 rna en stund för
 att se de kristna
 och Judarna som
 många se och brif.

tes uti Trälarnas besu-
 re. Det oändliga ha-
 tet hade gifvit dem
 den uplysningen
 att Jesus af Naza-
 ret var en bedra-
 gare, att han hade
 djefvelen. I Jesus
 Johannes, dögarna
 hade djefvelen
 och han och en
 fann bonas bestraf-
 pa muniskapen
 för deras agerande
 till besu-
 kare besu-
 kare, djefvelen
 och en bedragare
 Så dämmer världen
 just därför att
 gäset har i vil-
 skaffe alla däre-

uppmärksam och opåslagen
 födda kate gleset, men
 deras gerningar
 äro and. för att
 ställa afver sin egen
 Aquatetiga vardel.
 Måste Mörkser,
 Ordet kate Kristus
 damens lyg, medan
 de frukta, att de
 ras näriga och fläm
 liza gerningar kom
 ma fram. dazem.
 Det har: Alla tides
 främst, Parifcor
 Gans äro mycket
 skrymta, när det
 kommer an på de
 Christnas lifverne

och dessa Parifcor
 hafve också sin egen
 Tro, Gans i Trälsförelse
 till var grundad på
 Moses, och i huthen
 till var denna dädad
 Tro grundad på Trä
 vedamet, men i värtid
 är Parifcoras Tro grund
 dad på huthen, Harnst
 för mens Alla Parif
 cor och Harnstförelse,
 att deras Tro afver
 flammes med huthen
 Tro. Dessa främst och
 är samma ike fullen
 tala eller begripa
 Christendarnes lyg
 medan djupaliga
 har inbillat sig
 att detta lyg är

Hien haley, ståtningo
 Eld. Sjefhulen kan
 för fästerna Nådets
 var anspyrat sig
 till en ljus engelt
 han har enbilla ett
 dem, att det natta
 ljuset är en griffa
 från Afgrunden.
 Och därför må
 inte Nådets ljus
 na, somma Nämne
 ne till detta ljus
 emedan de frukta
 för den heliga Elden
 som Trälsor
 kan att Uytända
 på jorden. Mången
 fluga, ferra

omkring det Uytända
 da ljuset, men famli-
 ga flugor, flyga kunn
 is i ljus rigan, der för
 de afbrända ringar.
 der ligger de fästna
 och sprakta på nagg.
 Men Alla Märken
 Andar katta ljuset
 emedan deras anda
 gemingor somna
 somna somna. där
 gen genoms Christen
 danden, ljus. Alla
 ljus, och korrer.
 katta ljuset, alla
 korrer och flytt
 korrer katta ljuset,
 afvun dygde i
 korrer katta ljuset

ärliga trufnas hata
 gäset; nyktra drin-
 there hata gäset.
 Nädagafnas hata
 gäset. Endast de sjä-
 lar, som bläpits fräl-
 lte från mörkelsen
 nika genom Nädens
 och den lefande
 Tran, älska gä-
 sum brunnar i Beth-
 lehem. Men kunna
 många äro de, som
 älska detta gä-
 tanske endast
 Josef och Maria
 och de tjugas
 som vaka öfver

sin fjord. de älska
 detta gä, och kunnat
 till gäset. Josef och
 Maria, färd älska
 de. Ljus, fitts om
 enfamne vid träs-
 kan, vaktande
 öfver den nyfädda
 trälparna, och
 vaktande efter
 Godels tröst. Julekän-
 de vid vinta de
 efter den gungande
 dagens morgon
 vaktas; därefter
 Josef och Maria
 hvar en stark
 Tro, omvård

lausumma, att Guds
 nåd är oersindlig
 af detta präda barn
 som gäles i Rönns
 som uppräntas
 Danne

lausumma, att Guds
 nåd är oersindlig
 af detta präda barn
 som gäles i Rönns
 som uppräntas
 Danne